

[Karen Dahlerup Andersen.]

lærere påvirker unge og børn, og det hele er endt i, at 100 børn og unge hver eneste dag begynder at ryge, at omkring 40.000 børn og unge årlig optager en dårlig vane, som i høj grad kan komme til at hæmme dem i deres udvikling og senere muligheder. Jeg synes, det er et tungt ansvar, de påtager sig, der sætter den mekanisme i gang. Tyve mennesker dør for tidligt hver eneste dag i dette land, tyve mennesker, der, hvis de ikke var blevet ofre for tobakkens følgesygdomme, måske havde haft mange, mange år igen.

Det kræver en modvægt over for reklamen og et intensivt oplysningsarbejde at få brudt denne cirkel. I en række lande forberedes lovgivning på området. Det hidtil stærkeste oplæg er vel den engelske såkaldte chokrapport, hvor man for at komme problemet til livs har opsat en række målsætninger, der ikke er ulig dem, vi har taget med i vort forslag. Vi har jo, som det også er nævnt af ministeren, i seks punkter nævnt de veje, vi mener er anvendelige for at løse problemet, og i bemærkningerne og i forelæggelsestalen er forslaget nærmere uddybet. Jeg skulle ikke have noget imod det, hvis enkelte punkter under udvalgsarbejdet på grundlag af oplysninger, vi henter, blev strammet og udbygget.

Forureningsspørgsmålet i forbindelse med tobaksbrug er et kapitel helt for sig. Det må vel nok betragtes udelukkende som et forureningsspørgsmål. Vi har vel indtil nu været tilbøjelige til at sige, at folk måtte selv om, hvorvidt de ville påføre sig helbredsskader ved at ryge, men der foreligger nu sådanne oplysninger om tobaksrøgs skadelige virkninger både på voksne, der opholder sig i lokaler, hvor der ryges, og på børn, at det næppe vil være rimeligt mere alene at se det som noget, man selv må om, men behandle det som et vist endog alvorligt spørgsmål om forurening.

Jeg skal på mit partis vegne, og jeg forstod, at indenrigsministeren fuldt ud accepterede det, foreslå et udvalgsarbejde af forslaget, og jeg håber og tror på, at vi kan få en meget positiv behandling.

Langkilde: Der er sikkert almindelig enighed om de farer, som er forbundet med

tobaksforbruget og specielt cigaretforbruget. Men der er jo også andre farer, der lurer på os mennesker på mange områder, og det spørgsmål, der rejser sig her, er, hvor langt det offentlige kan gå i en indgriben med henblik på at begrænse cigaretforbruget, i det hele taget, hvor langt det offentlige kan gå i en aktiv virksomhed for at gribe ind i det frie forbrugsvalg på områder, hvor man mener at dette kan være skadeligt.

Der er næppe nogen tvivl om, at de skader, der er forbundet med tobaksrygning og specielt cigaretrygning, er så betydelige, at det kan være rimeligt, at det offentlige udøver en vis aktivitet, og det er da også allerede tilfældet. Der er sat ind på en lang række områder med hensyn til navnlig oplysning over for unge, og vi kan fra den konservative folketingsgruppes side være enige i, at det er rimeligt, at dette udbygges yderligere.

Grundlaget var en betænkning, som kom i 1964, og som hed „Foranstaltninger til nedsættelse af cigaretforbruget“. Den blev afgivet til den daværende indenrigsminister i den socialdemokratiske regering, men gav ikke anledning til nogen særlig aktivitet fra den daværende regerings og indenrigsministers side. Nu ønsker den socialdemokratiske folketingsgruppe altså, at denne aktivitet skal forøges på nuværende tidspunkt. Jeg ved ikke, om der er særlige erfaringer i tidsrummet mellem 1964 og 1971, som har gjort denne ændring påkrævet, men det må jeg jo gå ud fra er tilfældet.

Blandt foranstaltninger, som det kunne være nærliggende for det offentlige at tage, kunne man nævne indskrænkning af de mange cigaretreklamer i en lang række offentligt drevne virksomheder; jeg tænker her på DSB og sporvejene. Man bør feje for sin egen dør først. Det måtte vel være rimeligt, at man tog det spørgsmål op, om de københavnske sporveje på en så voldsom måde bør reklamere, hvis man virkelig mener, at det er uheldigt, at der er så vidtgående en reklame. Men derudover er det selvfølgelig rigtigt, som forslagsstillerne siger, at der på en lang række andre felter som nævnt i forslagets punkter 1-4 må foretages en mere effektiv indgriben og en mere udtalt oplysningsvirksomhed.

Mere tvivlende stiller vi os over for forslaget om at oprette afvænningsklinikker.